

усвояване на знания и към ходене на училище, прави всичко възможно със своята политика да дистанцира и ограничи още повече и малкото случаи на училищна ангажираност от страна на ромските деца. Най-напред това се проявява в учебните програми и учебниците, по които те учат. Колкото и да се правят опити да се отстоява принципът за “равенство на възможностите”, трябва да отчетем, че веднъж материалът е труден, защото изискванията са големи, а учебното съдържание — усложнено с абстрактни термини, неразбираем език и навлизане в подробности, но втори път, той става неясен и защото самият български език не се говори достатъчно свободно от циганчетата. След като българите, говорейки майчин език, срещат затруднения, никак не трябва да се изненадваме, че многократно по-големи трудности ще срещат циганите. От тази ситуация може да се излезе най-напред, като се включат в учебните планове на ромските училища допълнително часове “български език”, четене на книги за обогатяване на речниковия запас, разказване и обсъждане на различни ситуации. Въвеждането на часове по речево общуване на български език би допринесло поне частично за преодоляване на проблема с обучителните трудности.

В проведените фокус групи родителите определено заявяват, че децата трябва да научат български, защото в квартала се говори само на цигански, а това пречи да усвояват “нещата в училище”. “Много от нашите деца тръгват на училище с много малко знаене на български, те не разбират, защото въкъщи български не се говори и те се затрудняват”. На няколко пъти бе споделяно мнение, че помощник учителите са много важни в процеса на обучение, защото те са съпричастни на децата и подпомагат учителите в контактите с ромчетата. От тази гледна точка предучилищните групи за овладяване на български език се явяват като важно средство за бъдещата адаптация и обучение в училище.

Друг съществен момент в образователната политика към ромите трябва да бъде въвеждането на системата за ранно профилиране, усвояване на професионални умения и практически